

Πηγή: <http://www.vedantauk.com/Magazine/2013/Jul-Aug2013.pdf>

Η Θεία Παρουσία

Σουάμι Σχραντχάναντα

Ο στόχος της πνευματικής ζωής είναι να βιωθεί ο Θεός και να έχουμε το θείο όραμα σε όλα αυτά που βλέπουμε. Η εμπειρία θα έρθει σε μας την ημέρα στην οποία θα αισθανόμαστε την

Παρουσία του Θεού στους ουρανούς, στον αέρα, στους ωκεανούς, στα βουνά, στα ποτάμια, στα λουλούδια, σε όλα τα έμβια όντα, συμπεριλαμβανομένου και εμάς. Πρέπει να είμαστε σε θέση να αισθανθούμε την Παρουσία του Θεού στο σώμα μας, και στο νου μας, στο εγώ μας και σε όλα τα φαινόμενα.

Οι Βεδαντικές γραφές μας λένε ότι αυτό είναι εφικτό. Όταν ο άνθρωπος ζει στην άγνοια, υπάρχει ένας τοίχος που κρύβει το Θεό απ'αυτόν. Αυτός

ο τοίχος πρέπει να σπάσει, λίγο-λίγο, αλλά πρέπει να διατηρήσουμε το στόχο μας καθαρό. Όταν έρθουμε στην πνευματική ζωή, δεν χρειάζεται να σκεφτόμαστε πόσο έχουμε προχωρήσει. Πρέπει να συνεχίσουμε να ασκούμε τα μέσα με τα οποία ο τελικός σκοπός μπορεί να επιτευχθεί και τότε, εάν είμαστε σοβαροί και εάν δεν χάσουμε την υπομονή μας, σίγουρα με την χάρη του Θεού θα είμαστε σε θέση να νιώσουμε τη Θεία Παρουσία σε όλες τις καταστάσεις. Κατόπιν θα έρθει στη ζωή μας η αλήθεια, η ειρήνη, η γνώση και η χαρά που αναζητούμε.

Η βίωση της Θείας Παρουσίας, είναι πέρα ως πέρα ένα πολύ δύσκολο έργο που απαιτεί πολλά χρόνια, ίσως πολλές ζωές, αλλά δεν πρέπει να εγκαταλείψουμε την ελπίδα. Εάν πιστεύουμε στην θεωρία της μετενσάρκωσης, ξέρουμε ότι έχουμε ζήσει πολλές προηγούμενες ζωές στην άγνοια. Επομένως, τι πειράζει εάν απαιτούνται μερικές ζωές ακόμη; Λέγεται ότι εάν είμαστε ειλικρινείς δεν χρειάζεται να περιμένουμε πολύ. Η συνειδητοποίηση του Θεού μπορεί να έρθει με την Θεία χάρη σε αυτήν την ζωή. Έτσι, με ελπίδα, θάρρος και αποφασιστικότητα πρέπει να αυξήσουμε τις πνευματικές προσπάθειές μας.

Οι μεγάλοι σοφοί μας λένε πως ό,τι βλέπουμε και βιώνουμε είναι ο Θεός, η αθάνατη Πραγματικότητα, το φως της καθαρής Συνείδησης, η άπειρη Ευδαιμονία. Οι περισσότεροι από μας, όμως, δεν μπορούν να δουν το Θεό κατά αυτόν τον τρόπο. Αυτός ο υλικός κόσμος, αυτός ο συνεχώς μεταβαλλόμενος κόσμος, γεμάτος αντιφάσεις και βάσανα, είναι για μας τόσο

διαφορετικός από το Θεό. Αλλά η πνευματική εμπειρία είναι θέμα ανάπτυξης του νου. Όταν ο νους ελευθερωθεί από τις επιθυμίες και τα πάθη, μπορούμε να καταλάβουμε τι είναι η Θεία Παρουσία. Αρχίζουμε να βλέπουμε ότι όλα είναι Θεός – ο Θεός που βλέπει μέσα από όλα τα μάτια, που χειραγωγεί όλα τα εγώ, ακούει μέσα από όλα τα αυτιά, σκέφτεται μέσα από όλους τους νόες και κατοικεί σε όλες τις καρδιές. Αυτή είναι η εμπειρία της Θείας Παρουσίας. Δεν εξελίσσεται σε μια ημέρα, αλλά δεν πρέπει να χάσουμε την πίστη στη δυνατότητα αυτού του οράματος. Πρέπει να αρχίσουμε από το σημείο όπου στεκόμαστε.

Στην αρχή ο Θεός, μας είναι υπερκόσμιος. Πιστεύουμε ότι αυτός είναι ο Δημιουργός και ο Κυρίαρχος, μένοντας σε κάποιο απόμακρο ουρανό, και με ένα τηλεχειριστήριο διαχειρίζεται τα πάντα. Αυτή η θέση στη φιλοσοφία ονομάζεται δυϊσμός. Ακολουθώντας μια τέτοια φιλοσοφία δεν μας ενδιαφέρει και πολύ να ερευνήσουμε τη φύση του Θεού. Παίρνουμε ως δεδομένο ότι ο Θεός είναι αιώνιος, πανίσχυρος, φιλεύσπλαχνος, πάνσοφος. Κατά την δυϊστική σκέψη ο πιστός νοιώθει, “ο Θεός είναι διαφορετικός από εμένα. Είμαι δέσμιος, μικρός, περιορισμένος, θνητός, και ο κόσμος μεταβάλλεται συνεχώς, αλλά ο Θεός είναι αθάνατος, πάνσοφος, ελεύθερος. Αυτός υπάρχει και προσεύχομαι σ’Αυτόν να γεμίσει την ζωή μου, και να μου χορηγήσει το όραμά Του.” Κατά αυτόν τον τρόπο, με μια δυϊστική στάση, μπορούμε να συνεχίσουμε τις προσευχές και τους διαλογισμούς μας. Εάν εμμένουμε, ο Θεός θα αρχίσει βαθμιαία να αποκαλύπτει την ανώτερη φύση Του. Θα μας ελκύσει όλο και πιο κοντά και δεν θα φαίνεται απόλυτος υπερκόσμιος Θεός. Θα γίνει ενυπάρχων Θεός.

Διάφορες απόψεις του ενυπάρχοντος Θεού περιγράφονται στα Βεδαντικές γραφές. *Η Τσαντόγια Ουπανισάδ λέει:* Αυτό που είναι η λεπτή Ουσία-μέσα σε όλα όσα υπάρχουν έχει τον Εαυτό του. Αυτή είναι η αλήθεια. Αυτός είναι Ανώτερος Εαυτός. (*Τσαντόγια Ουπανισάδ 6.8*)

Η Ταϊτιρίγια Ουπανισάδ λέει: Δημιούργησε όλα αυτά-οτιδήποτε υπάρχει. Έχοντας δημιουργήσει όλα αυτά, εισήλθε σε όλα. (*Ταϊτιρίγια Ουπανισάδ 2.6.1*)

Ο ενυπάρχων Θεός είναι παρών σε κάθε μέρος της δημιουργίας. Ο Θεός δεν είναι μόνο στο σώμα κάποιου αλλά σε όλα τα ανθρώπινα σώματα, στα φυτά, στα ζώα και στα άψυχα αντικείμενα. Η φύση δεν είναι χωριστή απ’Αυτόν. Μια τέτοια θέση στην ινδική φιλοσοφία ονομάζεται σχετικός μονισμός. Το ένα χαρακτηρίζεται από τα πολλά· τα πάντα υπάρχουν στο Θεό και γεμίζουν με το Θεό. Αυτός ο συλλογισμός φέρνει το Θεό πλησιέστερα σε μας και η επίγνωση για την Θεία Παρουσία εντείνεται.

Κανονικά βλέπουμε ένα βουνό σαν μια υλική μάζα· αυτή είναι η συνηθισμένη αντίδεση άποψη. Τώρα πρέπει να φέρουμε ένα πνευματικό στοιχείο στη σκέψη μας: Αληθινά, η εξωτερική εμφάνιση είναι ένα υλικό βουνό, αλλά στον πυρήνα του βουνού υπάρχει ο Θεός. Ο Θεός στη γλώσσα των *Ουπανισάδων είναι Σατ*, Άπειρη Πραγματικότητα. Όταν το βουνό είναι αισθητό ως κάτι υπαρκτό, εκείνη η ύπαρξη είναι Θεός. Σε όλα όσα υπάρχουν, η αρχή της ύπαρξης είναι ο Θεός. Εάν σπάσουμε το βουνό σε εκατομμύριο μέρη, κάθε μέρος θα

εξακολουθεί να υπάρχει* ακόμα εάν σπάσουμε το βουνό σε άτομα, κάθε άτομο θα υπάρχει ακόμα. Δεν υπάρχει κανένα ούτε ένα κομμάτι που μπορεί να ξεφύγει από την Παρουσία Θεού ως Σατ, ύπαρξη. Ο διαλογιζόμενος μπορεί να περιλάβει σε αυτό το στοχασμό όχι μόνο το βουνό αλλά οποιοδήποτε άλλο αντικείμενο στη φύση. Οποιοδήποτε υλικό αντικείμενο είναι «υλικό» στην επιφάνεια, αλλά μεταφυσικά είναι διαποτισμένο πέρα ως πέρα από το Θεό ως Σατ. Κατά συνέπεια, η σκέψη του βουνού στο πλαίσιο του Θεού ως ύπαρξη μπορεί να ρίξει τον νου σε βαθύ διαλογισμό. Ο Νους θα γίνει πιο ήρεμος και η εσωτερική πραγματικότητα του βουνού θα γίνει προφανής, όχι μόνο ως ύπαρξη (Σατ) αλλά και ως συνείδηση, ή γνώση, (Τσιτ) που περιλαμβάνεται σε όλες τις υπάρξεις. Όλα αυτά που βιώνουμε μας έρχονται ως κάτι που υπάρχει και λάμπει ως γνώση.

Στην συνέχεια ένα τρίτο στοιχείο πρέπει να προστεθεί, το οποίο μπορεί να μην είναι σαφές σε μας στην αρχή. Αυτό είναι το Άναντα (Ananda), χαρά. Στα πάντα υπάρχει η βασική χαρά του Θεού. Επειδή όμως είμαστε σε άγνοια, η εμπειρία της χαράς είναι επιλεκτική. Βρίσκουμε τη χαρά και την ευδαιμονία μόνο σε ορισμένα πρόσωπα ή πράγματα, όχι στα πάντα.

Αλλά πρέπει να διευρύνουμε το όραμά μας. Πρέπει να ξέρουμε ότι η χαρά ή η ευδαιμονία, όπως και η ύπαρξη και η γνώση, είναι έμφυτη σε κάθε τι και σε κάθε εμπειρία. Το βουνό είναι ένα πραγματικό αντικείμενο αλλά η πηγή αυτής της πραγματικότητας είναι ο Θεός. Το βουνό είναι ένα κομμάτι της γνώσης και εκείνη η γνώση προέρχεται από το Θεό. Το βουνό επίσης είναι μια μάζα χαράς και εκείνη η χαρά προέρχεται από το Θεό. Μ'αυτήν την οπτική γωνία πρέπει να βλέπουμε τη φύση. Θα πρέπει να αλλάξουμε τον τρόπο σκέψης μας. Κανονικά ο νους δεν βλέπει το Θεό βλέπει μόνο την υλική μορφή του κόσμου.

Αλλά στον διαλογισμό ο πνευματικός αναζητητής πρέπει να αγγίξει τον πυρήνα της πραγματικότητας. Αυτό δεν είναι μια ποιητική φαντασία. Αυτές είναι η πραγματικές εμπειρίες των σοφών που έχουν δει το Θεό και έχουν αισθανθεί την Θεία Παρουσία παντού. Μετά την εμπειρία τους, καθώς σκεφτόμαστε το βουνό, τον ωκεανό, το δάσος, το ποτάμι, τον ήλιο, το φεγγάρι, όλα όσα βλέπουμε γύρω μας, πρέπει να προσπαθήσουμε να δούμε ότι ο Θεός υπάρχει εκεί και ακτινοβολεί ευδαιμονία, γιατί έχει Εισέλθει σε όλα τα αντικείμενα.

Στις *Ουπανισάδες* βρίσκουμε πολλές ασκήσεις για διαλογισμό σε εξωτερικά πράγματα: `διαλογιστείτε στον ήλιο ως *Μπράχμαν* (*Μπράχμαν*) '. Χωρίς τον ήλιο, όλη η ζωή θα είχε σταματήσει. Τι δύναμη, τι δυνατότητες υπάρχουν στον ήλιο! Ο πνευματικός αναζητητής διαλογίζεται στο γεγονός ότι όλη η λαμπρότητα, η θερμότητα, όλες οι ζωτικές δυνάμεις στον ήλιο προέρχονται από το *Μπράχμαν*. Στον πυρήνα του ήλιου είναι αυτή η πνευματική πραγματικότητα που είναι Θεός. Χρησιμοποιώντας τον ήλιο ως σύμβολο, ο αναζητητής διαλογίζεται στο Θεό. Ομοίως, μπορεί να διαλογιστεί στο φεγγάρι: ο καθένας βλέπει τη γλυκύτητα του φεγγαριού, την ομορφιά του, την ηρεμία του, την ευγένειά του, αλλά ο πνευματικός αναζητητής πρέπει επίσης να συνδέσει το φεγγάρι με το Θεό. Ο πιστός πρέπει να προσπαθήσει να νοιώθει ότι όλα τα αντικείμενα στη φύση είναι εκπορεύσεις του Μπράχμαν* η ίδια η ύπαρξή τους προέρχεται από το Θεό. Κατά αυτόν τον τρόπο ο νους προετοιμάζεται για

όλο και υψηλότερους διαλογισμούς, και γίνεται όλο και πιο έτοιμος να νοιώσει τη Θεία Παρουσία.

Ένας άλλος διαλογισμός είναι στο Ούσχα ('Usha' το πρωί). Ανεξάρτητα από το πόσο κουρασμένος μπορεί να είναι ένας άνθρωπος το βράδυ, όταν ξυπνά αναζωογονημένος συχνά σκέφτεται, "Ω, τι υπέροχο πρωινό!" Όλοι μας σκεφτόμαστε με αυτό τον τρόπο, αλλά ένας πνευματικός αναζητητής οφείλει να συνειδητοποιήσει ότι είναι Θεός που εκδηλώνεται το πρωί και διαλογίζεται πάνω σ'αυτό. Μπορεί επίσης να διαλογιστεί στο *Σάντχγια* ('Sandhya' το βράδυ): το βράδυ είναι η εκδήλωση της ησυχίας όλη την αναταραχή της ημέρας έχει φύγει. Εκείνη τη στιγμή ο νους είναι φυσικά σε μια ήρεμη διάθεση. Ο διαλογιζόμενος πρέπει να σκεφτεί ότι η δύναμη της βραδινής ηρεμίας προέρχεται από το Θεό. Στην Ριγκ-Βέδα υπάρχουν θαυμάσιοι ύμνοι που αφιερώνονται στη θεά του πρωινού και στη θεά του βραδιού αλλά όλοι οι Θεοί και οι Θεές δεν είναι τίποτα περισσότερο από τις εκδηλώσεις του ενός παγκόσμιου Θεού, *Σατ-Τσιτ-Άναντα*.

Σε έναν άλλο διαλογισμό, ο διαλογιζόμενος κοιτάζει μέσα του. Βλέπει μέσα σ'αυτόν μια μικρογραφία του κόσμου* επίσης υπάρχουν βουνά, ποταμοί, έρημοι, γιατί όλη η φύση έχει το αντίστοιχό της στο ανθρώπινο σώμα. Σ'αυτούς τους προπαρασκευαστικούς διαλογισμούς ο πιστός μπορεί να επικεντρωθεί στην Παρουσία Θεού στα μάτια, τα αυτιά ή την καρδιά του ή σε οποιοδήποτε άλλο όργανο. Μετά προσπαθεί να αισθανθεί την Παρουσία Θεού στις διάφορες τροποποιήσεις του νου του. Η *Τσαντόγια Ουπανισάδ* (7.4.1) μας κατευθύνει να διαλογιστούμε στο *σαμκάλπα* (*samkalpa*) ως *Μπράχμαν*.

Το *σαμκάλπα* είναι εκείνη η λειτουργία του νου που δημιουργεί συνεχώς ιδέες άλλες καλές και άλλες ανώφελες. Με τη βοήθεια αυτού του στοχασμού, ο νους θα αποκτήσει την ποιότητα ηρεμίας και δεν θα διαταραχθεί από ασήμαντες αναλύσεις. Μια άλλη άσκηση ορίζεται: διαλογισμός στο νου συνολικά ως *Μπράχμαν*. Το *Μπράχμαν* έχει εισέλθει στο νου και γ'αυτό είναι δυνατές όλες οι λειτουργίες του νου.

Εάν ο πιστός μπορεί να διαλογιστεί στο νου (*manas*) ως *Μπράχμαν*, μετά από λίγο θα δει ότι αυτό φέρνει έναν αξιοσημείωτο μετασχηματισμό στο νου του. Ο νους θα συνειδητοποιήσει ότι παρακολουθείται, και θα κατανοήσει ότι είναι συνδεδεμένος με το Θεό. Δεδομένου ότι τη Θεία Παρουσία επιτηρεί το νου, αυτός θα ντραπεί να κάνει τεχνάσματα, όλες οι σκέψεις και οι συγκινήσεις που έρχονται θα ελέγχονται, ήρεμα και λογικά.

Με παρόμοιο τρόπο το διαλογιζόμενος μπορεί να προσπαθήσει να συνδέσει το *Μπράχμαν*, τη Θεία Παρουσία, με άλλα στοιχεία της προσωπικότητάς του. Πάρτε την περίπτωση του εγώ. Κανονικά παίρνουμε τα εγώ μας ως δεδομένο αλλά τα εγώ μας μπορεί να μας εξαπατήσει. Σε μια στιγμή το εγώ θυμώνει και σε μια άλλη θλίβεται· άλλοτε είναι καλό, και άλλοτε βίαιο. Τώρα γίνεται Άγιος και ένα λεπτό αργότερα είναι διάβολος. Αυτό συμβαίνει επειδή δεν έχουμε παρατηρήσει αντικειμενικά τα εγώ μας.

Νομίζουμε ότι το εγώ είναι μια ανεξάρτητη δύναμη, αλλά αυτό δεν είναι έτσι. Η "εγώ είμαι" συνειδηση στηρίζεται σε εκείνη την παγκόσμια πραγματικότητα, Θεό. Στην Παλαιά Διαθήκη της

Βίβλου διαβάζουμε ότι ο Μωυσής ρώτησε το Θεό, "Ποιος είσαι;" Δεν είδε πραγματικά το Θεό, αλλά άκουσε τη φωνή του Θεού. Κατόπιν η φωνή του Θεού απάντησε, το "Εγώ Είμαι", που σημαίνει, "Είμαι η Θεμελιώδης Πραγματικότητα· κανείς δεν μπορεί να Με περιγράψει." Το "Εγώ Είμαι" αυτό του Θεού δεν αλλάζει, αλλά το δικό μας "εγώ είμαι" είναι ψεύτικο. Εάν κάποιος μας ρωτήσει σήμερα, "Ποιος είσαι;" μπορεί να πούμε, "είμαι λόγιος," αλλά αύριο μπορεί να πούμε, "είμαι ανόητος." Το πρωί που μπορεί να πούμε, "είμαι χαρούμενος," αλλά το βράδυ μπορεί να δηλώσουμε, "είμαι δυστυχισμένος." Στην πραγματικότητα είμαστε μηδαμινοί. Μόνο ο Θεός μπορεί να πει αληθινά, "Εγώ Είμαι," επειδή παραμένει αιώνια ίδιος. Εάν ένας πνευματικός αναζητητής θυμάται ότι το μικρό εγώ του είναι βασισμένο στην άπειρη πραγματικότητα του Θεού, το εγώ του θα είναι λιγότερο μεταβλητό· θα είναι σταθερό και γαλήνιο. Θα είναι σε θέση να αισθανθεί τη Θεία Παρουσία στο εγώ του.

Πρέπει να προσπαθήσουμε να αισθανόμαστε την Παρουσία του Θεού με όσο το δυνατόν περισσότερους τρόπους. Αυτό δεν έρχεται μέσα σε μια ημέρα αλλά μέσω της πρακτικής του διαλογισμού αυτές οι ιδέες θα γίνουν όλο και πιο πραγματικές. Όλο και περισσότερο θα είμαστε σε θέση να αισθανόμαστε την Παρουσία Θεού μέσα και έξω. Ακόμα και όταν εργαζόμαστε, ο νους μας πρέπει να χρωματίζεται με τη Θεία Παρουσία. Ο πνευματικός αναζητητής πρέπει να ξέρει ότι ο Θεός είναι ο αληθινός Πράττων. Το σώμα και ο νους μας είναι τα όργανά Του. Η *Μπαγκαβάτ Γκίτα* λέει:

‘Εκείνον από τον οποίο προέρχονται όλες οι δραστηριότητες των όντων, και όλα αυτά διαποτίζονται, λατρεύοντάς Τον με τα ειδικά έργα του, ένας άνθρωπος επιτυγχάνει την τελειότητα’.

Όλες οι ενέργειες στην πραγματικότητα προέρχονται από τον Θεό. Σε αναπνοή, ύπνο, φαγητό και στα πάντα, η δύναμη για κάθε ενέργεια προέρχεται από το Θεό. Εάν ο πιστός θυμάται αυτό καθώς εργάζεται στο σπίτι, το γραφείο ή το κατάστημα, το εγώ του ησυχάζει και νοιώθει την Παρουσία Θεού.

Τα συναισθήματα επίσης προέρχονται από το Θεό. Εάν νοιώσουμε ένα αίσθημα αγάπης για κάποιον, ο αναζητητής θα πρέπει να νοιώθει ότι είναι από το Θεό. Η παγκόσμια αγάπη του Θεού φανερώνεται σε όλες τις μικρές αγάπες μας για τα πρόσωπα και τα πράγματα. Κανονικά η αγάπη μας χρωματίζεται από εγωισμό, αλλά εάν μπορούμε να νοιώσουμε τη Θεία Παρουσία ακόμη και στην ανθρώπινη αγάπη, θα είναι ένα μέσο για την απελευθέρωσή μας. Μια μητέρα αγαπά το παιδί της, αλλά εάν θυμάται ότι η γλυκύτητα, η ομορφιά και η γοητεία του παιδιού προέρχονται από το Θεό, το τάισμα και το χάδι του παιδιού γίνονται πνευματικές πρακτικές. Έχουμε πολλές ευκαιρίες να αισθανθούμε την Παρουσία του Θεού σε αυτόν τον κόσμο, αλλά μερικές φορές το ξεχνάμε. Συχνά σκεφτόμαστε, "Αυτό είναι το παιδί μου, το παιδί μου," αλλά εάν το παιδί πεθάνει ξαφνικά, φωνάζουμε, "Πού είναι το παιδί μου; Ω Θεέ μου, γιατί πήρες το παιδί μου;" Με την πρακτική της Θείας Παρουσίας δεν θα υποφέρουμε. Ακόμα κι αν το παιδί πεθάνει, θα πούμε, αυτό είναι το θέλημα του Θεού. Ο Θεός μου έφερε αυτό το παιδί και με έκανε να το αγαπήσω. Είναι το έργο του Θεού για να μπορέσω να βρω τον Θεό.

Εάν είμαστε πραγματικά σοβαροί, πρέπει να βρούμε το χρόνο να συνειδητοποιήσουμε ότι ο Θεός είναι που λειτουργεί τον κόσμο ότι όπου υπάρχει δύναμη, οπουδήποτε υπάρχει ομορφιά, ευδαιμονία, είναι ο Θεός. "Είναι Αυτός. Είναι Αυτός." Πρέπει να αγγίξουμε αυτήν την πραγματικότητα στην σκέψη μας, και η μνήμη αυτού θα επικρατήσει σε όλες τις δραστηριότητες της ζωής μας. Η πνευματική ζωή είναι μια συνολική ζωή - μια ζωή που υπάρχει όχι μόνο κατά τη διάρκεια του διαλογισμού αλλά ανά πάσα στιγμή. Σε ο,τι κάνουμε, η Θεο-συνείδηση πρέπει να είναι εκεί. Η προσπάθεια να νιώσουμε την Παρουσία Θεού σε όλο τον κόσμο, γνωρίζοντας ότι ο Θεός έχει διεισδύσει σε κάθε άτομο αυτού του κόσμου, μας φέρνει μεγάλη δύναμη, θάρρος και ειρήνη.

Στην Βεδάντα η τελική φιλοσοφική θέση για τη βίωση της Θείας Παρουσίας είναι ο μονισμός, η πρακτική της ενότητας. Σ' αυτό το στάδιο πρέπει να γνωρίζουμε ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο εκτός από τον Θεό ως Υπέρτατη Συνείδηση. Στην ονειρική κατάσταση, παρόλο που φαίνεται να υπάρχει ένας στερεός ή απτός κόσμος, όμως, όταν ξυπνάμε γνωρίζουμε ότι ο φαινομενικά πραγματικός κόσμος ήταν διανοητικός που δημιουργήθηκε εξ ολοκλήρου από το νου. Ομοίως, ο κόσμος της εγρήγορσης είναι μια προβολή της συνείδησης. Στο μονιστικό όραμα ο υλικός κόσμος δεν είναι παρά συνείδηση. Ο χώρος, ο χρόνος, η ύλη, η ενέργεια, η ζωή, ο νους, και όλα αυτά που συναντάμε και βιώνουμε είναι μορφές της συνείδησης. Όλα είναι μία συνείδηση.

Σ' αυτό το στάδιο ο διαλογιζόμενος θα προσπαθήσει να επικεντρωθεί στην Υπέρτατη Πραγματικότητα ως συνείδηση και δεν χρειάζεται να περιπλανηθεί εδώ και εκεί για να ανακαλύψει εκείνη την συνείδηση. Την ανακαλύπτει μέσα του. Βλέπει το φως της συνείδησής του και ξέρει ότι αυτό το φως της συνείδησης είναι ένα με την Παγκόσμια Συνείδηση (Θεός). Είναι το ίδιο. Στη συνέχεια ο διαλογιζόμενος προσπαθεί να επικεντρωθεί στην Παγκόσμια Συνείδηση ως τον αληθινό Εαυτό του.

Καθετί που βιώνει συγχωνεύεται αμέσως στην Παγκόσμια Συνείδηση. Εάν του έρθει μια σκέψη για το σώμα, την συγχωνεύει αμέσως στην πηγή όλων των σκέψεων—τον ανώτερο Εαυτό του. Από έξω το σώμα φαίνεται να αποτελείται από πολλά συστατικό—κόκκαλα, σάρκα, νεύρα και ούτω καθεξής—αλλά όλα είναι προβολές του αληθινού Εαυτού του. Σιγά-σιγά συνειδητοποιεί ότι ο όλος ο κόσμος, συμπεριλαμβανομένου του χρόνου και χώρου, είναι μέσα στον εαυτό του. Κατά αυτόν τον τρόπο η εμπειρία της Θείας Παρουσίας φτάνει στο αποκορύφωμά της στην οποία ο αληθινός εαυτός του ανθρώπου περιλαμβάνει όλα τα πράγματα: τον κόσμο, το παρελθόν, το παρόν, το μέλλον, τα έμψυχα και άψυχα αντικείμενα, τη ζωή, το θάνατο. Όλα αυτά είναι μια απροσδιόριστη, απεριγράπτη ενότητα—η ενότητα του παγκόσμιου Εαυτού.

Έτσι, η Θεία Παρουσία έχει διάφορους βαθμούς ή επίπεδα κατανόησης. Πρέπει να ξεκινήσουμε από το σημείο βρισκόμαστε και να ασκούμε την Παρουσία όσο το δυνατόν περισσότερο, γνωρίζοντας, στη γλώσσα της *Τσαντόγια Ουπανισάδ* ότι: "Όλα αυτά βεβαίως είναι Θεός." Όλα αυτά είναι ο αληθινός Εαυτός του ανθρώπου.

(Ανατυπωμένο από το περιοδικό Πράμπουτχα Μπχάρατα, το Σεπτέμβριο του 1981)

[Στον κάποιον που μετανοεί] Ο Θεός κατοικεί σε κάθε ον και γνωρίζει τις εσωτερικές σκέψεις όλων. Προσευχηθείτε σ'Αυτόν με όλη σας την καρδιά, κλάψτε μπροστά του. Αυτός είναι που μπορεί να κατευθύνει το νου σας προς την κατεύθυνση του καλού, είναι Αυτός που θα σας δώσει τη δύναμη να ακολουθήσετε το μονοπάτι. Εάν ορκίσετε στον εαυτό σας ότι θα ακολουθήσετε την πορεία της Αρετής, θα μπορείτε να το κάνετε με τη χάρη του Κυρίου.

Αλλά προσευχηθείτε σ'Αυτόν μέρα και νύχτα, κλάψτε μπροστά Του· θα αποκτήσετε δύναμη και θα επιτύχετε αφοσίωση. Είναι ο ωκεανός του ελέους, είναι γεμάτος συμπόνια και είναι η ενσάρκωση της συγχώρεσης.

(Σουάμι Πρεμάναντα)

Μετάφραση
—ομάδα μελέτης Ραμακρίσνα Βεδάντα—
www.myvedanta.gr